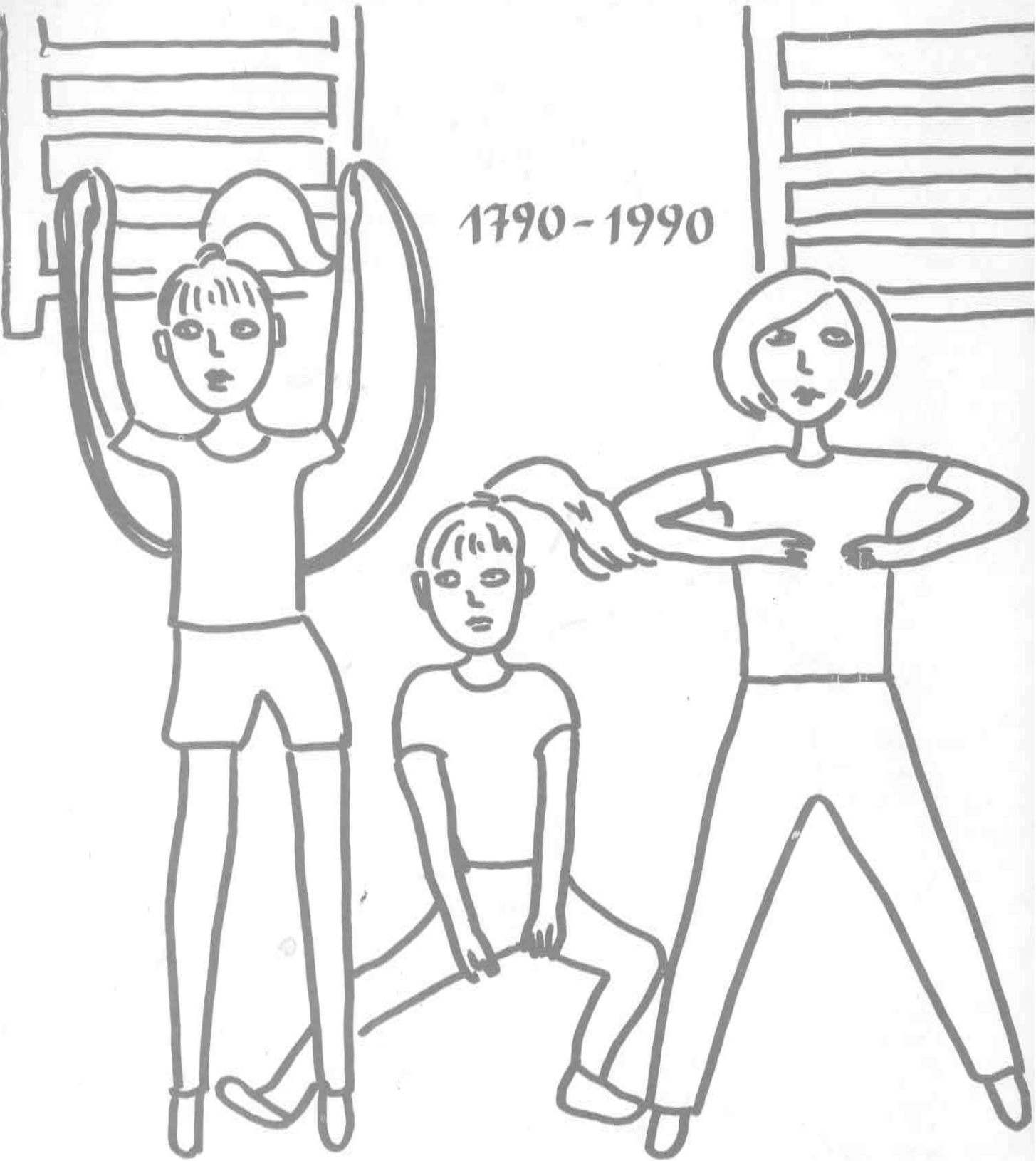

1790 - 1990

GLAS MLADIH

OŠ Tone Žnidarič Ptuj-podr-
žnica Vinko Jurančič Vitomarci

S P O Š T O V A N I !

Pred vami je šolsko glasilo, ki so ga učenci od 1. do 8. razreda iz Vitomarcev izdali ob 200-letnici organiziranega šolstva v svojem kraju.

Od 145 učencev se jih je v glasilu predstavilo 27.

Prispevki so zbrani iz življenja in dela šole v tem šolskem letu. Iz prispevkov zato ne diha nemir, ki ga je čutiti v šoli in v kraju ob pripravah na proslavo tako pomembne obletnice, ki jo bodo povezali s krajevnim praznikom.

Šola je bila v Vitomarcih že od nekdaj center kulturnega dogajanja in je to ostala do današnjih dni. Uprizarjali so ljudske igre, izposojali knjige in sploh razširjali knjigo v kmečke domove, izvajali gospodinjske tečaje, poučevali sadjarstvo in vrtnarstvo, ukvarjali so se z glasbo in zborovskim petjem.

Skrb za napredek šole - za učila, je bila v veliki meri prepuščena šoli in iznajdljivosti učiteljev. Pred približno 60-imi leti je šola nabavila prvi radioaparat.

Že od leta 1928 so si prizadevali za razširitev šolske stavbe. Novo šolo so dobili šele čez 50 let, ko je število otrok upadlo in ni več pogojev za popolno osemletko.

Učenci, krajani in učitelji si zelo želijo, da bi ob šoli zgradili tudi telovadnico. Bo treba nanjo čakati naslednjih 50 let?

Učitelji, večni optimisti, upajo, da jo bodo dočakali.

Želimo vam, da bi se v Vitomarcih dobro počutili.

Ravnateljica
OSNOVNE ŠOLE TONE ŽNIDARIČ
prof. Marija Šumandl

Spremenili so jo v utrjeno postojanko in jo občutno poškodovali. Pouk je bil v nemškem jeziku. Šolski obisk je bil slab, ker so starši namenoma zadrževali otroke doma.

Okupator je slovenske učitelje preganjal. Učiteljico Klarico Vrbnjak so zaprli, Justa Rode in Jože Mrak sta pobegnila.

Upravitelja Adolfa Kocuvan so zaprli in izselili v Srbijo. Tu se je pridružil partizanom in padel leta 1945 na Fruški gori. Narodnoosvobodilno gibanje se je v Vitomarcih začelo že oktobra 1941. leta. Organizatorja odpora proti okupatorju sta bila na tem področju Jože Lacko in Franc Osojnik. Njuni zaupniki so bili domačini Vinko Jurančič, Franc Kostanjevec in Matija Pravdič. Jurančič in Kostanjevec sta bila ustreljena kot talca. Nemški učitelji in orožniki so zapustili Vitomarce 8. maja 1945. leta. Edini učitelj, ki se je po kapitulaciji Nemčije vrnil v Vitomarce, je bil Jože Mrak.

15. oktobra 1945. leta je bila šola v Vitomarcih petrazredna z 221 učenci.

Šolsko poslopje je bilo popravljeno, ni pa bilo učil.

Po letu 1945 se je v Vitomarški šoli zvrstilo 53 učiteljev. Ker so bile delovne in življenjske razmere zelo slabe, ni nihče dolgo vzdržal. Anica Bolčina-Vršič je v Vitomarcih službovala vseh 35 let. 22 let je bila ravnateljica, preostala leta pa kot vodja podružnice in učiteljica. Anica Čuček- Kostanjevec je poučevala v Vitomarcih 28 let, Marija Podkrižnik- Toš 15 let in Vida Klajnšek- Toš 19 let.

Ko je bil leta 1956 zgrajen učiteljski blok, se je fluktuacija učiteljstva začasno nekoliko ustavila.

Do leta 1960 je imela šola vse oddelke, le da je zaradi premajhnega števila učencev bil v 6., 7. in 8. razredu kombinirani pouk. Zaradi pomanjkanja učilnic je bil pouk dopoldne in popoldne. Leta 1961 sta bila ukinjena 7. in 8. razred. Učenci so ta dva razreda obiskovali v Cerkvenjaku in v Juršincih. Leta 1970 je bil ukinjen še 6. razred, učence so začeli voziti na OŠ Tone Žnidarič v Ptuj, kamor hodijo v šolo še danes učenci 6., 7. in 8. razreda.

8. februarja 1976 smo v Vitomarcih dobili novo montažno šolo. Poimenovali smo jo po Vinku Jurančiču, domačinu, ki so ga ustrelili kot talca.

Od takrat poučujemo le dopoldne. 30. julija 1976 pa so začeli urejati tudi šolsko igrišče. Žal je šola doslej ostala brez telovadnice.

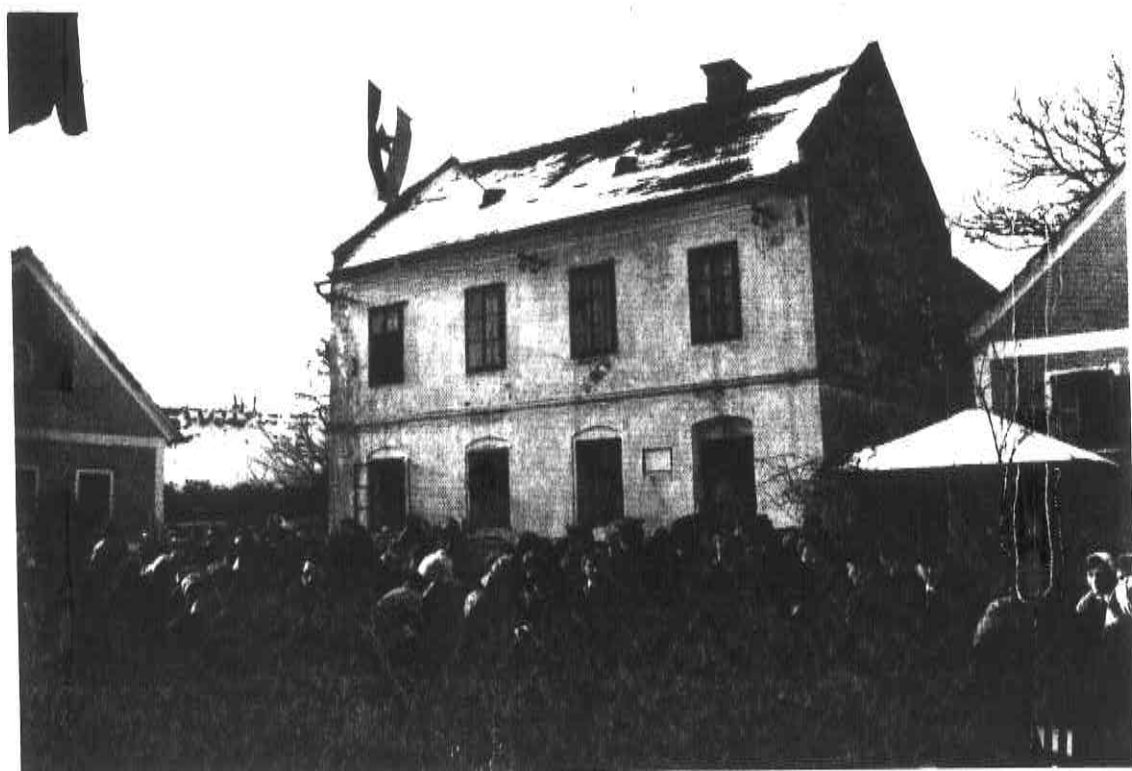
S 1.1.1977 je naša šola postala podružnica šole Tone Žnidarič Ptuj.

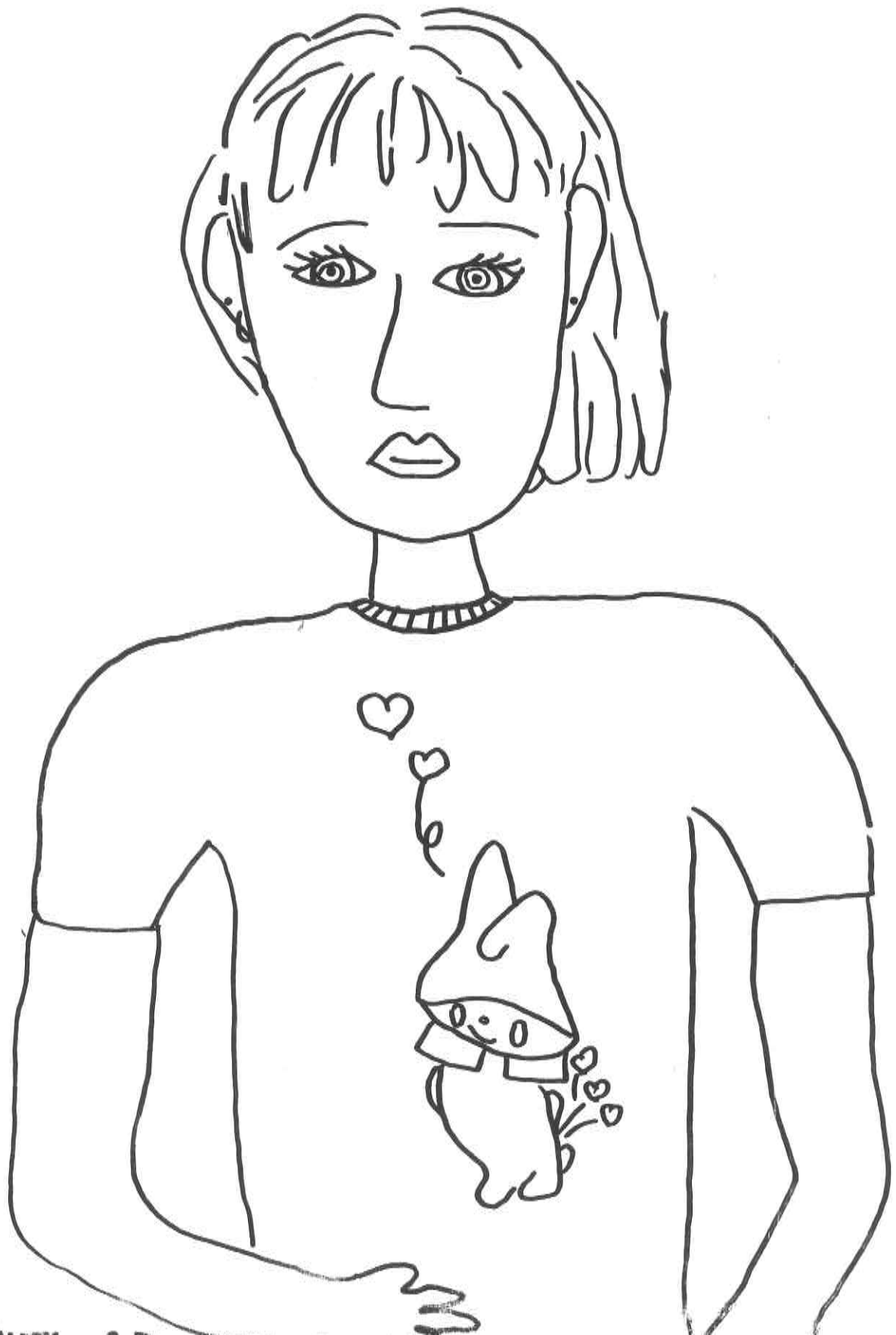
Letos imamo v petih razredih 103 učence, v pripravi na šolo pa je 18 otrok.

Vitomarci, 27.5.1990

Vida Toš, vodja

podružnične šole

IZKAZALA SEM SE ...

V soboto zjutraj nama je mama rekla, da morava pospraviti hišo. Meni ni bilo do pospravljanja, zato sem vihala nos. Sestra je ostala tiha in ubogljiva. Mama je odšla na njivo. Kovala sem načrt, kako bi se izmaknila delu, toda sestra je prišla iz kuhinje in mi naštevala sobe, katere moram pospraviti. Med njimi je bila tudi moja soba.

Potem se je začelo. Sestra je svoje pospravila hitro in lepo. Moje delo je čakalo. Izmuznila sem se na potep k sosedom. S ceste sem videla sestro, kako stopa proti mami in govori, da nočem pospravljati in da sem ušla. Ko sem to slišala, mi je bilo hudo. Vrnila sem se.

V hišo sem prišla skozi moje sobno okno. Videla sem, da je sestra medtem pospravila svoje. Tudi jaz sem se lotila dela in kmalu je bilo vse pospravljeno. Toda to ni bilo zadosti, da bi potolažila mamo. Sklenila sem, da skuham kosilo.

Ko sta prišli mama in sestra z njive, je bilo kosilo kuhano in lahko smo šli jest. Mama me je pohvalila, medtem ko je sestro grdo gledala, saj je tožarila. Vedela sem, kaj pomeni mamin očitajoč pogled, zato sem se kislo nasmihala.

Marjetka Ribič, 5.r

MOJ SOŠOLEC

Moj najboljši prijatelj je Danilo. Je prijazen in se rad smeje. Ima svetle lase. Najraje nosi trenirko.

V šoli je odličen učenec. Rad pomaga sošolcem in nagaja deklicam. Sedi v zadnji klopi. Riše lepe risbe. Pripoveduje smešne vice. Najrajši igra nogomet. Imam ga rad.

Boris Kocuvan, 3.r

Narek

Lastovica je ptica selivka.

Spomladi se vrača v
staro gnezdo. Ima ritko
telo in škarjast rep.

Gnezdo gradi pod streho.

V zraku lovi žuželke.

Vsako jesen se poslavi
od nas.

Diana Kolar
1.11

PALAČINKE

Nekega večera si je sestra zaželela palačinke. Ker ni bilo nikogar, da bi jih spekel, sem se javil jaz. Mama mi je pripravila maso, jaz pa sem dal maslo v ponev. Ko se je maslo segrelo, sem v ponev vlil maso. Palačinka se je začela peči, ko je bilo na eni strani dovolj pečeno, jo je bilo treba obrniti, a jaz je nisem znal tako kot mama. Zato sem šel k mizi, da bi jo obrnil v zraku. Ko sem jo v zraku obrnil, je polovico palačinke padlo v ponev, polovica na mizo. Mama je videla, da je ne znam obrniti. Sklenila je, da me bo naučila. To ji je uspelo še tisti večer.

Sestra me je pohvalila, da sem spekel dobre palačinke. Priporočila mi je, da bi se šel učiti za kuharja, a jaz nad tem predlogom nisem bil navdušen.

Martin Sedlašek, 5.r

POMIVANJE POSODE

Nataknem si predpasnik, zaviham rokave in poiščem krpo za pomivanje posode.

Pripravim dve posodi. V prvo nalijem vročo vodo, v drugo mrzlo. Dodam malo likvija. Najprej pomijem lončke in žlice, nato skledo. Ko pomijem posodo, jo splaknem v mrzli vodi. Nato jo dam sušiti. Nazadnje pobrišem mizo in stole. Ko to naredim, še moram odnesti skledo, v katero sem vsipala ostanke jedi.

Delo je zelo zahtevno, zato ker skačem sem ter tja. Včasih sem vesela, ko mi mama reče: „Marinka, sedaj pa pomivat posodo!“ Ko pa mi ni za delo se prepiram, da sem posodo že prevečkrat umila. V nedeljo jo pomije mama, jaz pa gledam risanke.

Marija Ribič, 5.r

KRIVICA

Nekega poletnega večera je zmanjkalo elektrike. Električni pastir ni delal. Oče je rekel: „Pojdi past krave!“ Pasel sem blizu ribnika. S sabo sem imel ribiško palico. Za mano je prišel brat in me nagovoril: „Pusti krave, greva raje lovit ribe. Saj ne bodo nikamor ušle.“ Res pustim krave in greva lovit ribe. Čez pol ure se spomnim na krave. Bile so sredi pese. Oče je šel na njivo, kjer je videl pojedeno peso. Ko je prišel domov, me je vprašal: „Zakaj si pustil krave v peso?“ Molčal sem. Nato mi je primazal klofuto, da bom pomnil tisto pašo vse življenje. Brat mi je naredil krivico, ker me je nagovoril k ribolovu. Ko me je oče udaril, pa se mi je smejal.

Darko Rojs, 4.r

OGENJ JE LAHKO NAŠ SOVRAŽNIK

Bilo je nekega sončnega dne. Čistil sem okoli hiše, ker se je bližala nedelja. Naenkrat sem zaslišal sireno. Nisem vedel, kje gori. Zagledal sem dim, skočil na kolo in se odpeljal od doma na kraj požara. Ogenj je segal okoli pet metrov visoko. Gorelo je pri Toševih v Hvaletincih. Dolgo časa sem opazoval požar. Gasilci so se trudili, da bi ga preprečili. Nato so pridrveli ptujski gasilci in ga hitro ukrotili. Požar sem videl prvič, želim, da ga ne bi več.

Darko Vršič, 4.r

LETOŠNJA ZIMA

Ko vstanem, najprej pogledam skozi okno, da vidim, kako bi se oblekla. Tako sem naredila tudi včeraj. Pogledala sem in zavpila: „Sneg, sneg, super!“
Potem sem se hitro oblekla in najedla. V šoli skoraj nisem nič poslušala učiteljice. Komaj sem čakala, da bo konec pouka. Ko ga je bilo konec, skoraj ni bilo več snega. Žalostna sem si rekla: „Nič ne bo s smučanjem in s sankanjem.“ Takšni so bili letošnji zimski dnevi.

Helena Težak, 4.r

MILOJKA
FEKONJA 6.

NEMIRNA NOČ

Bil je večer. Vsi smo že spali.

Naenkrat pridrvi nekaj motorjev. Zbudim se. Motoristi so se ustavili pri nas in se drli: „Hajde, da ludujemo!“ Peli so na glas in zelo grdo. Čez nekaj časa so se že prepirali. Potem so vzeli motorje in se vozili od nas do sosedovih. Nekajkrat so se peljali od nas do sosedovih, nato so se odpeljali drugam. Ni prav, da se razgrajači vozijo ponoči in delajo hrup.

Rosvita Druzovič,

JESEN JE TU

Zjutraj, ko grem v šolo, je zelo hladno. Ko se vračam, vidim, kako ljudje pospravljajo poljske pridelke. Trgajo koruzo, grozdje, delajo silažo, orjejo in sejejo. Tudi živali se pripravljajo za zimo. Iščejo hrano in urejajo svoja bivališča. Drevesa so vedno bolj gola, ker jim odpada listje. V jeseni ga kmetje pograbijo za steljo.

Otroci se jeseni veselimo, ker se lahko sladkamo z grozdom in z drugim sadjem.

Danilo Slana, 3.r

ČE BILA BI ČRKA

Če bila bi črka,
vsak dan v zvezku bi bila.
Bila bi vsepovsod v vsakem mestu,
bila v državah, mestih, krajih
in na vsem svetu.

Bila bi v gričih, gorah in planinah
ter na vseh ravninah.
Bila bi zvesta in učena,
kakor prava žena.

Nataša Kocuvan, 5.r

MOJA POT V ŠOLO

Moja pot do šole je dolga in naporna. Med potjo poslušam petje ptičk. Narava je zelena. Po bregovih cvetijo trobentice. Hodim ob robu ceste in pazim na avtomobile. Srečujem pešce, avtomobile in kolesarje. Včasih opazujem kužke, ki se igrajo. Če gre mimo kak pešec ali kolesar, ga pozdravim.

Klavdija Druzovič, 3.r

Do šole imam štiri kilometre. Vozim se z avtobusom. Do postaje imam deset minut. Hodim s sestro Mojco in prijatelji. Na postaji se pogovarjamo ali skregamo. Ko pripelje avtobus, vstopimo in se odpeljemo v šolo. Avtobus je poln. V njem je živahno. Pri šoli ustavi. Izstopimo in gremo v razred. Imamo še čas, da lahko stečemo na igrišče. Potem zazvoni in pouk se prične. To je moja pot v šolo.

Aleksander Volgemut, 3.r

Moja pot v šolo je dolga, vendar ni težka, ker se vozim z avtobusom. Ko se oblečem, umijem in pozajtrkujem, grem na postajo čakati avtobus. Tam me čakajo sošolci in sošolke. Do prihoda avtobusa se pogovarjamo. Ob sedmih pripelje avtobus. Stopim vanj in se odpeljem dolgih pet kilometrov do šole. Med vožnjo vstopijo tudi drugi učenci. Avtobus me pelje prav do šole. Srečen sem, ker ni treba vsak dan hoditi v šolo peš.

Simon Žižek, 3.r

Ko grem v šolo opazujem naravo: drevesa, mačice, oblake in živali... Včasih srečam kakšnega psa. Narava okoli mene je čista in lepa.

Tu in tam pogledam v nebo, kjer letajo ptički. Včasih nabiram tudi mačice. Takrat se spomnim, da moram nadaljevati pot, da ne zamudim pouka.

Ko pridem v šolo, si oddahnem, ker še ni zvonilo. Hitro se preobujem. Vzamem torbo in odhitim v razred.

Andreja Repič, 3.r

SESTRIČNA PADE V BLATO

Nekega poletnega dne smo se z brati in sestrično Silvo napotili k potoku.

Ko smo prišli, smo sedli in se pogovarjali. Naenkrat je sestrična Silva padla v blato. Vsi smo bili prestrašani, kajti blato ji je segalo do vratu. Priskočili smo ji na pomoč. S težavo smo jo izvlekli iz črnega blata. Bila je zajokana, blatna in mokra.

Odpravili smo se domov, da se je lahko umila. Od očeta in mame smo bili tepeni.

Tega dogodka se večkrat spomnim.

Tatjana Pučko, 5.r

POČITNICE

Med počitnicami sem bil pri stari mami. Nosil sem travo in hodil po mleko k sosedovim. Pomagal sem voziti drva. Deset dni sem preživel na morju z atijem in mamico.

Bilo je vroče. Včasih je pihal veter. Z očetom sva se učila plavati.

To so bile najlepše počitnice.

Mitja Berlak, 3.r

Zimske počitnice sem preživela doma. Ker ni bilo snega, sem gledala televizijo. Zjutraj sem lahko dolgo spala. Igrala sem se razne igre. Pomagala sem staršem pri delu.

Ko je zadnje dni zapadel sneg, sem se sankala. Naredila sem sneženega moža. Tako so počitnice hitro minile.

Irena Kukovec, 3.r

IZ MOJEGA OTROŠTVA

Nekega dne je prišel oče iz službe. Ker je bil v Ljubljani, mu je teta dala predpasnike. Ko mi jih je izročil, sem jih bila zelo vesela. Predpasnike je šivala teta sama. Bili so zelo lepi. Na sebi so imeli vse od jabolk do hrušk in rdečih mušnic. Nisem dobila samo predpasnikov, ampak tudi zibko. Oče mi jo je obesil na drevo. Rekel mi je, naj pazim, da ne padem z nje. Bila je lesena. Na njej smo se zibali vsi otroci. Ko sem zrasla, so mi bili predpasniki premajhni, nekateri pa so se raztrgali. Mama jih je skurila. Zelo mi je bilo žal zanje. Tudi zibke ni več, z leti je strohnela.

Silva Kocuvan, 6.d

V ŠOLI

Rada hodim v šolo. Pri pouku rišemo, pišemo nareke, beremo, računamo in poslušamo, kaj nam tovarišica govori. Tovarišici je ime Marija. Imam jo rada, ker ni stroga. Je lepo oblečena. Ima svetlo rjave lase. Zelo rada se smeji. Domačih nalog ne dobimo dosti. Včasih se mi zdi, da je torba težka, a nič za to. V učilnici imamo lepe zelene rože. Ko sem rediteljica, jih zalivam. Pogosto prinesem v šolo šopek rož.

Maja Šoštarič, 2.r

NA POTEPU

Jož, kako drvi, brrr, črrr, hvalabogu, komaj sem se ustavil. Kolo je čisto izčrpano z mano vred. Mislim, da je letelo okoli 70 km/h (ne morem verjeti).

Zrak na kapelskem vrhu je zelo čist, drevje lepo šumi, z drevja kapljajo rosne kapljice, brrr, sedaj pa še na nos. (Mislim povedati, da mi je kapljica padla na nos, pa je mrzla kot led). Slišim ptičko peti, imam občutek, kot da poje meni.

Saj res, kje je ostal Robi? Nanj sem čisto pozabil! Je kje padel? Uh, že šajtravo prihaja po bregu navzgor. Vprašam ga: „Kaj si padel?“ „Kaj ne vidiš?! Ko sva se peljala v grabo, mi je počila zračnica in bums, tresk, čums..... pristanem v grmovju.“

Ves popraskan (z natučenim kolenom) pride k meni in nekaj je. Vprašam ga, če se je tako dolgo pobiral. Tisti grm, ki ga je rešil pred potokom je bil leskov grm. Ima polne žepe lešnikov. Pod zobmi mu škripa, kot bi kamenje jedel.

Kolo potiskava (vsak svojega) že pet minut. Ozreva se nazaj po hribu navzdol in nekaj neverjetnega. Takega razgleda ni niti s Triglava. Najlepše se vidijo štajerski hribi. Če si pogledal malo boljše, vidiš Haloze in Pohorje ter že Hrvaško. Drevesa, travniki, vzpetine...

„Greva dalje, Robi!“

Najin namen je priti v Radence in iz Radenc 2 km dalje v Petanjce. Tam je doma moj dedek. Ima veliko kmetijo. Doma je dober kilometer po zračni liniji od reke Mure.

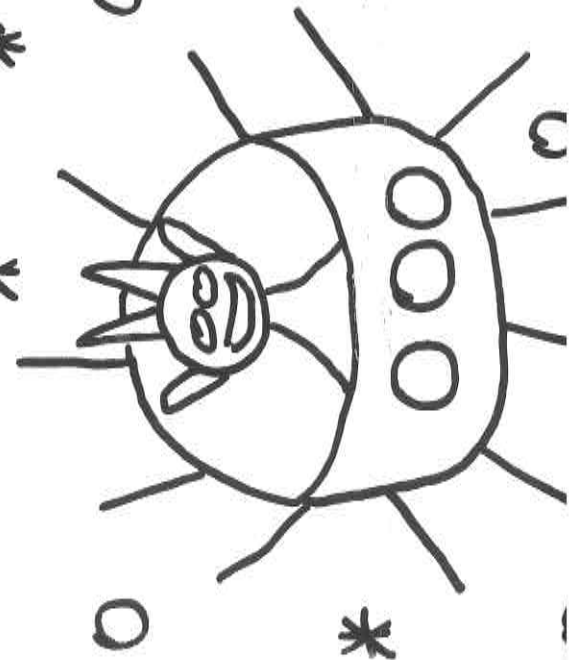
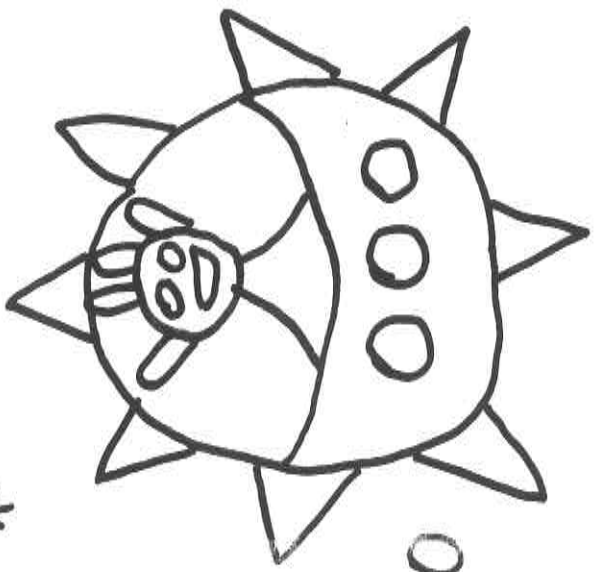
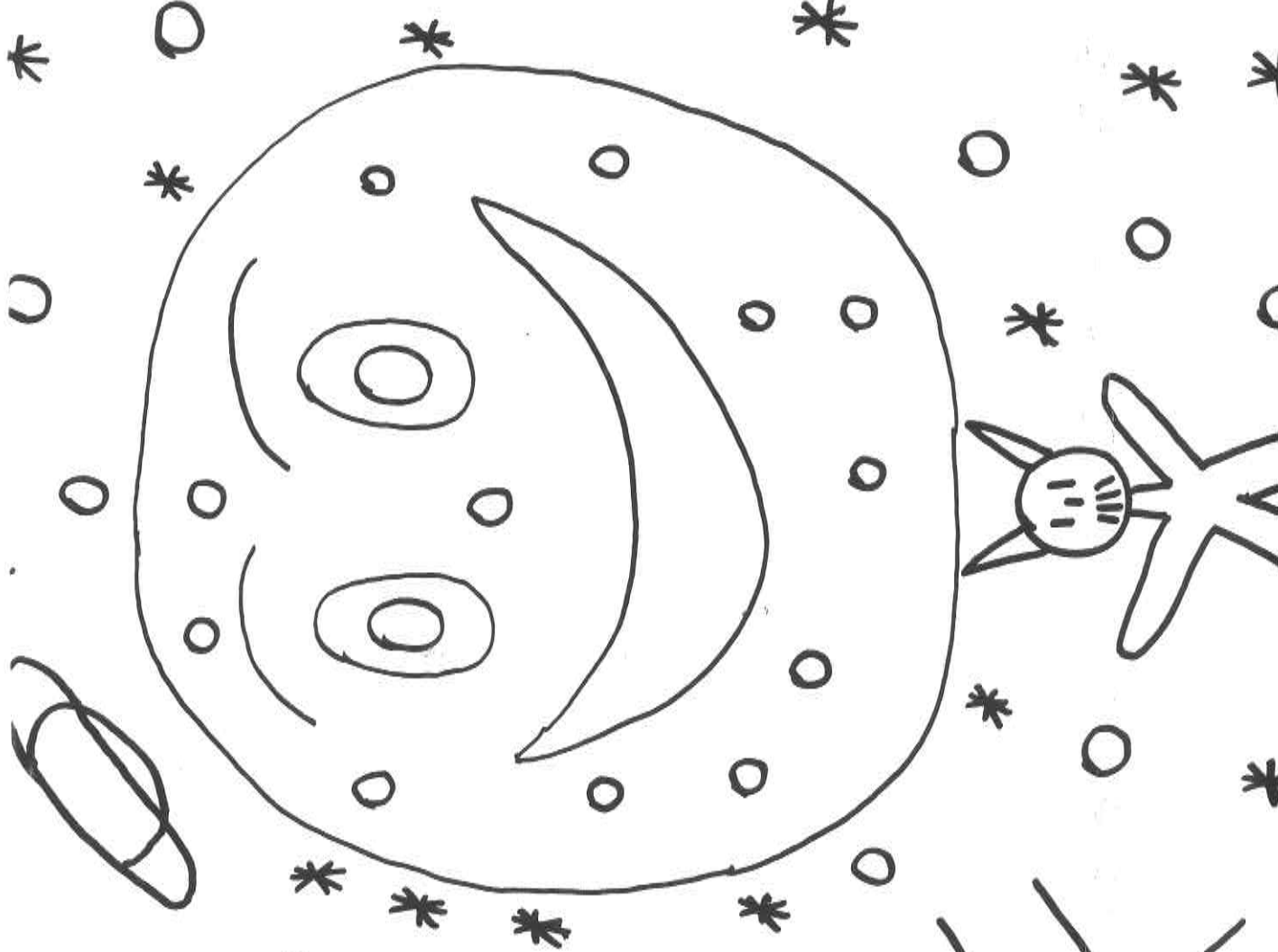
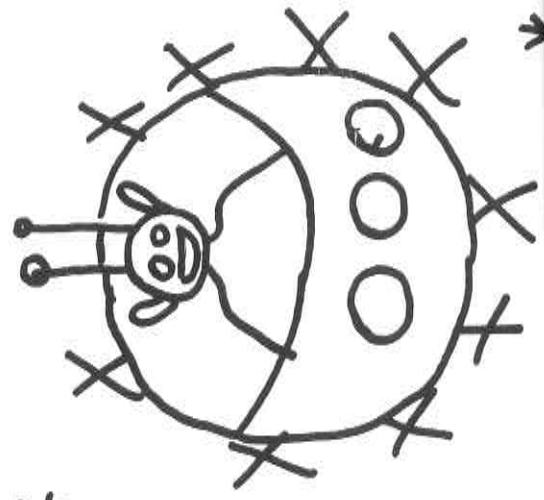
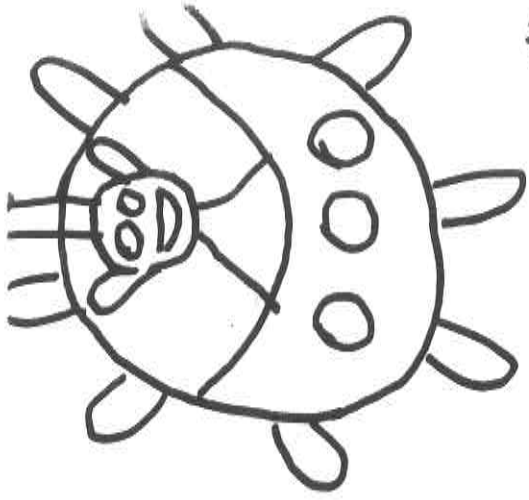
Prekmurje je lepa dežela, bolj ravna, čeprav ima nizko gričevje (Goričko). Na Muri ima dedek čoln, na njem se vedno vozim, ko pridem k njemu.

Odpeljala sva se samo zaradi čolna.

Dedek nama da ključ in se začneva voziti. Dedek ima ta čoln že trideset let. Sredi Mure se ustaviva. Mura je zelo deroča reka.

Zraven avstrijske meje ima dedek travnik. Kadar le grem z njim, stopim na avstrijsko zemljo. Tedaj si za hec rečem: „Wo bin ich jetzt?“

Skočim na naše ozemlje in rečem: „Lepa si moja dežela. Tu je moj dom in tu sem doma. Zame je Slovenija najlepša dežela.“

KAKO MALOKDAJ SMO SKUPAJ

Rodil sem se v Nemčiji. Po štirih letih smo se preselili v Slovenijo - Vitomarce, a oče je ostal v tujini.

Rekel je, da ni mogoče delati v Sloveniji in graditi hišo.

Nekoliko je že v letih, lasje sivi, nekoliko počasnejši v hoji, a kljub temu je že dvajset let v Nemčiji.

Domov pride le vsak mesec ali pa ga še dalj časa ni. Počutim se kot otrok brez očeta, da imam le mamo in sestro. Ko pa pride oče domov, bi od veselja skakal po glavi.

Saj piše pisma, telefonira, pa kaj, ko ga ne vidim.

Preden pride domov, nam piše in tedaj se začnejo dnevi odštevanja. Vsak dan se mi zdi dolg.

Veselim se očeta, pa tistega tudi, kar prinese. Njegov dopust traja le teden ali dva, zelo lepa tedna, vendar ko se poslavljam, je hudo. Vsi se razjokamo, poljubimo v slovo in avtobus odpelje.

Po njegovem odhodu si mislim: „Tako malo smo skupaj, pa še tedaj za nekaj dni.“ Nimam ga zato, da mi kaj prinese ali piše, ampak da mi pokaže ljubezen, da začutim njegovo toploto, da se pogovoriva.

Zdaj pa lahko le mislim nanj in berem vedno nova pisma.

Željko Žmauc, 8.d

PODPIŠI, PROSIM !

Pri matematiki smo dobili vrnjene kontrolke. Nisem pokazala prevelikega znanja. Dobila sem nezadostno. Na poti domov sem premišljevala, kaj naj rečem doma zaradi slabe ocene.

Vstopila sem in pozdravila mamo: „Dober dan!“

Mama je vedela, da dobimo nazaj kontrolke, zato je postala že radovedna: „Ste dobili kontrolke?“

„Da,“ sem odvrnila.

„In koliko si dobila?“ me je vprašala.

„Ah, pa saj ni vpisala! sem odgovorila.

Mama me je jezno pogledala in zakričala: „Ne sprašujem te, če je vpisala, ampak me zanima, koliko si dobila!“

„Mama, naj ti povem,“ sem začela, „dobila sem cvek.“

„Kaj! Cvek si dobila?“ je zakričala nad mano.

Planila sem v jok: „To se lahko vsakemu zgodi! Saj ni bilo nobene petke.

Obljubim, da si bom popravila!“

„Saj veš, stara nas zafrkava,“ sem rekla.

„Ja, kako pa govoriš! Tovarišica je zate stara! Smrklja nevljudna! Ti bom že pokazala!“ je kričala in se jezila.

Stegnila je nadme roko in mi eno primazala.

Spet sem planila v jok: „Mama, zaradi te enke me tepeš!“

„Ne zaradi tega, ampak zaradi grdega jezika,“ mi je pojasnila.

Prinesla sem kontrolko in ji rekla: „Podpiši mi jo, prosim!“

Mama mi je podpisala kontrolko in pri hiši je spet zavladal mir.

Suzana Gregorin, 7.d

MUCA

Najraje imam mucu, ki ji je ime Melisa. Ima belo, črno in rjavo dlako. Rada se igra z nitko in miškami. Svoje mame ne mara in jo tepe. Rada je meso, juho, kruh in ptičke. Pije mleko in vodo. Kadar je utrujena, gre spat. Spi v majhni košarici. S psom Lesijem se velikokrat skupaj igrata.

Suzana Hojnik, 2.r